

Capo II

1. My chodívali spát pod železniční most,
kousek za Severní nádraží,
tam každej cizí vandrák byl v naší partě host
a lidi nás nazejvali pakáží,
z nás nikdo nevěděl, kdo jakou minulost
táhne za sebou jak závaží,
nač by se o to staral, i tak měl svýho dost,
a někdy i vzpomínání překáží.

R: Pendrek, pouta, mříž, bachař, cela, hlad,
když v Boha nevěříš, co by sis nenakrad'.

2. My žili ze dne na den a bylo fuk, co kradem,
aby bylo na guláš a kořalku,
a strach pro nás tím pádem byl věrným kamarádem,
než mi pošťák dal úřední vobálku,
to advokát mi psal: jseš děsně bohatej,
dědictví užij s rovnou páteří,
a vod tý chvíle spát, klidně i hrbatej,
můžu chodit do Hiltonu do peří.

R:

3. Teď snídám hemenex a piju Beaujoleaux,
celý dny jen samý válení,
víc chutnávaly kdysi jen suchý fazole
a cigarety kamarádem balený,
že kumpány jsem prodal, je zatracená škoda,
život za to ze mě cvoka udělá,
krev taky není voda, a proto ve mně hlodá,
[: [: [: [: že ta bída byla aspoň veselá ... :] :] :] :]